

Geronimo Stilton

VIATGE AL CENTRE DE LA TERRA

Estrella Polar

JULES VERNE

Geronimo Stilton

VIATGE AL CENTRE DE LA TERRA

Estrella Polar

El nom de Geronimo Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ell són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Text original: Jules Verne, adaptat lliurement per Geronimo Stilton

Coordinació de textos: Margherita Banal / Atlantyc S.p.A

Col·laboració editorial: Sarah Rossi

Coordinació editorial: Patrizia Puricelli, amb la col·laboració de Maria Ballarotti (textos) i Roberta Bianchi (dibuixos)

Editing i compaginació: copia&incolla snc.

Direcció d'editing: Ilaria Stradiotti

Gràfica: Silvia Bovo, amb la col·laboració de Daria Colombo

Coberta: Flavio Ferron

Il·lustracions: Ivan Bigarella (disseny) i Edwyn Nori (color)

Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Viaggio al centro della Terra*

© de la traducció: 2019, Xavier Solsona Brillas

© 2016 - Mondadori Libri S.p.A. de PIEMME

www.geronimostilton.com

© 2019, Editorial Planeta S. A.

© 2019, de l'edició en llengua catalana: Edicions 62, S. A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

International Rights © Atlantyc S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà - Itàlia

foreignrights@atlantyc.it / www.atlantyc.com

Primera edició: octubre del 2019

ISBN: 978-84-9137-872-3

Dipòsit legal: B. 17.125-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació www.stiltoncheese.com

*Estimats lectors,
Em dic Axel Lidenbrock. En
aquestes memòries us explicaré
el viatge sensacional que vaig
emprendre amb el meu oncle,
el professor Otto Lidenbrock,
l'any 1863.*

*No va ser només un viatge: va
ser una aventura extraordinària!
I prometo que l'explicaré tal
com va passar, amb tots els
descobriments, els indrets
meravellosos i les criatures
increïbles amb què ens vam
trobar allà baix, al centre de
la Terra!*

EL PROFESSOR OTTO LIDENBROCK

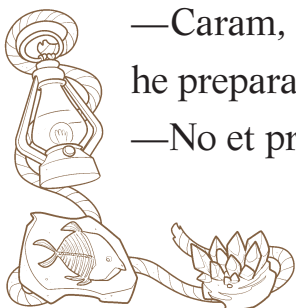
Era el 24 de maig de 1863; el meu oncle Otto Lidenbrock, geòleg i professor de mineralogia a la Universitat d'Hamburg, va entrar **A CORRE-CUITA** a casa seva, al número 19 de la Königstrasse.

L'home devia haver corregut molt, perquè **esbufegava** visiblement i tenia els cabells despentinats i el front suat.

Així que el va veure, la Marta, la cuinera de casa, es va sobresaltar:

—Caram, el senyor ja ha tornat! I encara no li he preparat el **DINAR**! Sí que he fet tard...

—No et preocupis, estimada Marta, no és que

EL PROFESSOR OTTO LIDENBROCK

hagis fet tard: és l'oncle que ha arribat abans!
—vaig intentar **animar-la**:

El **nerviosisme** de la Marta no ha de sorprendre: el meu oncle era un estudiós de renom, però també un home força **SEVER**. I quan tornava a casa de la universitat, volia trobar la taula parada amb els plats ben **CALENTS**. Era una regla que no es podia contravenir!

En aquella casa vivíem quatre persones: jo, l'Axel Lidenbrock; el meu oncle, el professor Lidenbrock; la cuinera Marta, i la Grauben, una **jove** alumna de l'oncle. Com que la família de l'estudiant vivia lluny d'Hamburg, el meu oncle li havia ofert **hospitalitat**. I sort, perquè era una noia adorable, intel·ligent, encantadora..., tant que aviat me'n vaig **enamorar!!!**

La Marta, però, s'havia preocupat sense motiu: l'oncle no va fer cap referència al dinar. Per contra, va seure al sofà, va treure un petit **l l i - b r e** de la bossa i el va començar a fullejar amb cara de molta **concentració**.

Jo coneixia bé aquella expressió: volia dir que el gran professor Lidenbrock havia trobat un **DOCUMENT** important!

I normalment aprofitava aquella avinentesa per impartir-me una lliçó d'història. Per evitar aquella llauna, vaig **Deixar** anar:

—Daixò..., bon dia, tiet! Com que veig que estàs molt enfeinat, em retiro a l'habitació...

Però ell em va **aturar**:

—Quiet aquí, nebot meu! Has de venir ara mateix al meu estudi: t'he d'ensenyar una cosa important!

Vaig **sospirar**. No tenia gaires ganes de sentir lliçons, tot i que, ben mirat, era una sort viure amb un estudiós tan eminent. Per això, resignat, el vaig seguir a l'estudi.

Com sempre, l'habitació era un **caos** total: l'escriptori estava ple fins dalt de llibres i anotacions, per tots els **racons** hi havia col·leccions de minerals i els instruments de geologia s'amuntegaven aquí i allà.

Ben arrepatat a la seva butaca, el meu oncle es va posar a llegir aquell llibre antic.

A diferència de tants estudiosos prims, pàl·lids i ullerosos, l'Otto Lidenbrock era un home **RO-BUST**, d'ulls deserts i una cabellera **pèl-roja** espessa que feia que semblés més jove i no aparentés els cinquanta anys que tenia.

I això era perquè no es limitava només a estudiar en els llibres, sinó que sovint sortia a fer expedicions d'aventures a la recerca de tresors amagats.

EL PROFESSOR OTTO LIDENBROCK

D'aquesta manera, mantenia el cos tan **EN-TRENAT** com la ment!

El meu oncle es va **revifar**:

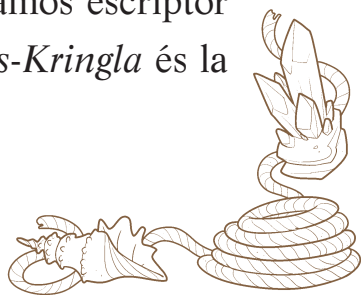
—Axel, no et pots ni imaginar quina cosa tan... increïble, magnífica, extraordinària he trobat!!!

Vaig donar-hi un cop d'ull. Era un petit volum esgrogueït, amb les pàgines tan **desgastades** que gairebé es feien miques sota els dits... Què hi podia haver que fos tan **especial**?

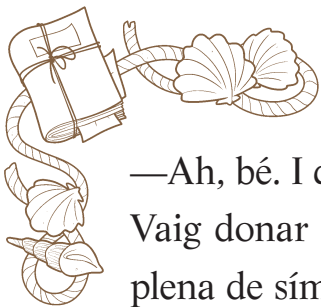
UN MISSATGE MISTERIÓS

 Al professor Otto Lidenbrock li **encan-**
lava la seva feina. Em va parlar d'un des-
cobriment **INCREDIBLE**, que no em va sorprendre.
—Que interessant... És gaire antic? —vaig dir
assenyalant el petit llibre.
—Antic? Antiquíssim! És el *Heims-Kringla* de
l'Snorre Turleson!!! Que no ho entens? —va dir.
—Bé, la veritat és que... —vaig **BALBUCEJAR**.
El meu oncle em va fulminar amb la **MIRADA**:
—No em diguis que no has sentit parlar mai
del gran Snorre Turleson, el famós escriptor
islandès del segle XII! El *Heims-Kringla* és la
seva **OBRA** més important!

UN MISSATGE MISTERIÓS

—Ah, bé. I què s’hi explica?

Vaig donar una ullada a una pàgina. Estava plena de símbols estranys, que era incapaç de **DESXIFRAR**... Al meu oncle se li va il·luminar el rostre i va començar a parlar:

—Has de saber que en altres temps, a les fredes terres del nord, vivien pobles víkings que...

Parlava de pressa, sense fer pauses, i movia molt els braços per **subratllar** algun passatge en concret. I mentre gesticulava, feia **onejar** el llibre com si fos una bandera. De cop, un full va lliscar d’entre les pàgines.

—Mira, Axel!!! —va dir el meu oncle, immòbil. Vaig observar el paper amb curiositat. Era un pergamí tot **REBREGAT**. Contenia un missatge escrit en caràcters tan estranys que no sabia si s’havien de llegir en horitzontal o en vertical! L’oncle va buidar la superfície de l’escriptori i va desplegar el pergamí amb compte. Tot seguit va **EXAMINAR-NE** el missatge.

UN MISSATGE MISTERIÓS

Els seus ulls passaven d'un símbol a un altre ràpids com peixets **ESMUNYEDISSOS**.

—Quines lletres són? —vaig preguntar, intrigat. Ell va brandar el cap:

—No són lletres: són runes. Estimat nebot, som molt afortunats. Aquest **PERGAMÍ** és un manuscrit autèntic, original, sensacional, escrit en caràcters rúnics!

Em vaig gratar el cap, **PERPLEX**.

—Oh, i què són aquestes runes? L'entusiasme del meu oncle es va **atenuar**.

—Jovenet, has d'estudiar més! Les runes són caràcters d'escriptura que van fer servir els pobles de l'antiga Islàndia.

Com sempre, els seus coneixements em van **ESBALAIR** i vaig preguntar:

—Per tant, aquest pergamí conté una mena de missatge secret?

UN MISSATGE MISTERIÓS

—Exacte! —va exclamar ell, **SMIRIENT**.

Llavors, la Marta va treure el cap i va anunciar:

—El dinar ja és a taula!

Jo ja gairebé assaboria la seva deliciosa truita de patates, quan l'oncle li va dir:

—Deixa't estar de dinars, Marta! No veus que ara estem embrancats en un **enigma** impenetrable? Vinga, Axel, continuem...

Desil·lusionat, vaig murmurar a la Marta:

—Ja veig que no dinarem, per desgràcia. Però si em guardes un tall de truita per a després, t'ho agrairé eternament! I si pot ser també una mica de púding de xocolata...

La Marta va fer que sí amb el cap i em va picar l'ullet, abans de **TORNAR** a la cuina.

Sols una altra vegada, l'oncle em va donar un full de **PAPER** blanc.

—Nebot meu, agafa tinter i ploma: et dictaré el missatge misteriós. Però això sí, t'ho demano: escriu-ho tot sense **ERRORS!**

× 4 ʌ + ʌ + ʌ

ʌ ʌ + × | + F

1 ↑ ʌ 1 ↑ + 5

ʌ ʌ 1 + ʌ ↑

. ʌ 4 ʌ ʌ ʌ

+ + ʌ ↑ ʌ ʌ

ʌ 4 + | B ʌ

Vaig obeir. Quan va haver acabat, al paper havien aparegut tantes paraules **desconegudes** que ni tan sols ell semblava entendre-ho!

—Uf! Aquest missatge, però, ha de voler dir alguna cosa... —va esbufegar, empipat.

Aleshores se'm va acudir una **pregunta**:

—Oncle, creus que el pergamí formava part del llibre?

El meu oncle va negar amb el cap:

—No. Es veu ben clar que és més recent. Ara que hi penso, si estava **ficat** entre les pàgines és que potser l'hi havia posat el seu propietari. A veure qui era...

Va obrir ràpidament el llibre per la primera pàgina, on hi havia la *firma* del propietari, escrita també a mà en caràcters rúnics, que traduïts formaven el nom:

ARNE SAKNUSSEMM.

El meu oncle va **exclamar**:

—L'Arne Saknussem! I tant, és el famós cien-

UN MISSATGE MISTERIÓS

tífic islandès que va viure al segle XVI! I la firma està feta amb la mateixa *cal·ligrafia* que el pergamí!

—Així doncs, és l'autor del missatge! —vaig concloure.

—Justa la fusta! —va confirmar l'oncle amb un somriure *triomfal*—. Ara només ens cal saber què hi va escriure...

Vam combinar totes les *SÍL·LABES* del missatge, tractant de formar alguna frase amb sentit, però... res de res. El missatge era un *desgavell* de paraules sense significat, com ara SLEFFENS o ERETARC...

El meu oncle va bramar:

—Per tots els minerals cristal·litzats, això no pot ser! Saps què et dic? Necessito *estirar* una mica les cames i aclarir les idees. Me'n vaig a fer un tomb!

UN MISSATGE MISTERIÓS

Aleshores va obrir la porta i va sortir.

Un cop sol, vaig començar a escalfar-me el cap, girant i **regirant** el missatge entre les mans. Potser s'havia de llegir de baix a dalt? O potser del revés?

Un moment... **Del revés!**

Ansiós per resoldre el misteri, vaig reescriure totes les paraules del revés. I, amb gran sorpresa, es van tornar **COMPRENSIBLES!**

No m'ho podia creure: jo, l'Axel Lidenbrock, havia resolt l'**enigma!!!**

